

HỒI THỨ HAI TRĂM BA MƯƠI CHÍN TRIỀU ĐÌNH ĐẠI KẾ CHỦ HÒA BÌNH

Mi Tiểu Bảo vừa ra đến cửa doanh trướng, liền ngó thấy hai trăm sáu mươi tên kỵ binh Kha Tát Khắc trường đao tuốt trần, đưa lên cao. Chúng cười toàn tuấn mã bao vây trướng hồng đang điều võ dương oai đi vòng quanh chạy rất mau.

Phi Yến Đa La hạ lệnh một tiếng đoàn kỵ binh chạy ra xa. Chúng xếp thành đội ngũ đứng ngoài hai trăm trượng. Cứ hai mươi sáu tên là một hàng. Cả trước sau cộng thành mười hàng. Hàng ngũ rất chỉnh tề.

Đột nhiên chúng lớn tiếng reo hò lao rất mau về phía Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo la lên:

- Má ơi là má ơi!

Gã toan chạy vào trướng, nhưng lại nghĩ:

- Bọn quý La Sát đã muốn giết ta thì ta có vào trướng cũng bị chúng lôi ra lại càng thêm nhục.

Mặt xám như tro tàn, người run bần bật, gã đứng yên không nhúc nhích.

Hồng Triều hô:

- Đằng bài thủ! Chuẩn bị bảo vệ đại soái! Tiến lên.

Hai trăm sáu mươi quân đằng bài đồng thanh hô:

- Tuân lệnh!

Rồi chúng rầm rộ chạy tới đứng ở phía trước Vi Tiểu Bảo cùng các đại thần.

Vi Tiểu Bảo rút đao truy thủ ở ống giày ra tự nhủ:

- Nếu bọn quý La Sát thực sự nổi tính man rợ, tất xảy một trường chiến đấu ác liệt, ta không thể phớt bỏ điều nghĩa khí.

Gã liền mạnh dạn tiến ra đứng ở phía trước Đách Ngạch Đồ. Miệng gã hô:

- Đách đại ca đừng sợ. Đã có tiểu đệ bảo vệ cho đại ca.

Sách Ngạch Đồ là một văn quan, lão sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, ấp úng đáp:

- Tiểu huynh... hoàn toàn... trông cậy vào huynh đệ.

Mười hàng kỵ binh Kha Tát Khắc xông tới rất lạ. Khi chúng còn cách đội quân Thanh chừng năm sáu trượng thì tên đội trưởng đi trước vung trường đao chém đứt một đòn. Hắc quát to một tiếng. Đoàn kỵ binh lập tức dừng ngựa. Hai trăm sáu chục con tuấn mã đều dừng bước lại.

Tên đội trưởng lại hô một tiếng. Bọn kỵ binh rẽ ra chia làm hai toán. Một trăm ba chục tên quay về phía Bắc, một trăm ba chục tên quay về hướng Nam.

Chúng chạy ra mấy chục trượng quây lại thành vòng tròn và đứng cách xa trưởng hồng ngoài hai trăm trượng. Đội ngũ vẫn tề chỉnh, không rối loạn chút nào. Hai trăm sáu chục tên cưỡi hai trăm sáu mươi con ngựa đều rậm rạp như một người cưỡi một ngựa. Quả nhiên chúng đã được huấn luyện rất tinh thực.

Phi Yến Đa La nổi lên tràng cười khanh khách, lớn tiếng hỏi:

- Công tước đại nhân! Đại nhân coi đội quân La Sát bên tề quốc thế nào?

Vì Tiểu Bảo bây giờ mới hiểu hắc bất quá muốn khoa trương quân đội để thị uy. Trong lòng tức giận gã la lên:

- Đúng là một lũ khỉ làm trò, nếu đem dùng vào việc đánh trận thì toàn là đồ vô dụng.

Phi Yến Đa La tức giận hô:

- Chúng ta lại xông vào!

Miệng hắc lẩm bẩm:

- Lần này thử coi gã có chạy trốn không?

Hắc hô tiếp:

- Hãy lột hết nón đội trên đầu binh sĩ Trung Quốc!

Đội trưởng trong đội kỵ binh Kha Tát Khắc lại hô hiệu lệnh. Hai trăm sáu mươi tên quân kỵ liền xông vào.

Vì Tiểu Bảo quát:

- Chém vào chân ngựa bọn chúng!

Hồng Triều hô:

- Xin tuân lệnh. Chặt chân ngựa, đừng giết người.

Tiếng vó ngựa rầm rầm như sấm nổ. Hai trăm sáu chục con ngựa chạy tới mỗi lúc một gần. Những thanh trường đao dưới ánh mặt trời lấp loáng có ánh sáng.

Đoàn kỵ mã chỉ còn cách ba chục trượng... hai chục trượng... mười trượng... vẫn chưa dừng bước.

Khi còn cách bốn, năm trượng, Hồng Triều hô:

- Cồn Đường đao! Tiến lên!

Hai trăm sáu chục tên đảng bài thủ nhảy vọt lại, lăn mình dưới đất xông vào.

Hai trăm sáu chục tên quân này đều do Lâm Hưng Châu thân hành rèn dạy môn Địa Đường đao pháp rất thuần thục. Chúng dùng lá mộc bằng giấy leo để hộ vệ, không hở ra chút đao quang nào.

Quân kỵ binh Kha Tát Khắc đột nhiên thấy Thanh binh lăn mình dưới đất rất lấy làm kinh dị.

Bọn thủ quân ở Nhã Tát Khắc đã nếm mùi đau khổ của bọn đảng bài thủ, nhưng kẻ thì chết rồi, kẻ thì bị bắt. Cánh thủ quân hoàn toàn tan vỡ. Đội kỵ binh Kha Tát Khắc này mới từ Mạc Tư Khoa hộ tống Phi Yến Đa La trong cuộc công du. Trước nay chúng chưa được chứng kiến phép đánh trận của đảng bài binh, đều cho là bên địch ngu xuẩn quá mới lăn mình dưới đất. Chúng có bị ngựa xéo chết cũng không trách ai được.

Chỉ trong chớp mắt hàng đầu đội kỵ binh đã đụng phải quân đảng bài.

Đột nhiên tiếng ngựa thét vang, tới tấp ngã lăn ra.

Quân đảng bài vung lợi đao lên. Cứ mỗi đao là chém đứt một đôi chân ngựa.

Đã có đảng bài hộ thân, chúng lăn xả vào đâm chém.

Quân La Sát la ó vang trời pha lẫn với tiếng ngựa thét.

Đội đảng bài đã lăn vào tới hàng thứ mười bên địch và chém đứt một trăm bảy, tám chục đôi chân ngựa rồi xếp hàng ở phía sau đội kỵ binh Kha Tát Khắc.

Có đến quá phần nửa quân Kha Tất Khắc bị ngã xuống còn mấy chục tên liền quay ngựa chạy trốn. Thế là đội quân tan vỡ.

Hồng Triều dẫn đội đàng bài binh chạy về thật mau đứng xếp hàng trước Vi Tiểu Bảo. Toàn đội hai trăm sáu chục người chỉ có mười mấy người bị ngựa dẫm lên hay đá bị thương, nhưng thương thế rất nhẹ. Chúng vẫn nhìn đau đớn và đứng nguyên trong hàng ngũ.

Hai trăm sáu chục tên kỵ binh Kha Tất Khắc, một số bị ngựa đè lên, nằm dưới đất rên rỉ kêu la, một số phóng ngựa chạy tán loạn ra tận đằng xa. Còn phần lớn đứng xuống đất, chân tay luống cuống.

Bọn kỵ binh này suốt đời kỵ mã, có ngồi trên lưng ngựa mới phát huy được tài kiêu dũng. Một khi hai chân đứng xuống đất là chẳng khác gì cá mất nước, không còn chỗ nương tựa để vững vãi.

Vi Tiểu Bảo hô:

- Chia quân lấy phân nửa bao vây đại quan La Sát!

Hồng Triều truyền hiệu lệnh ra. Một trăm quân đàng bài liền kéo đến bao vây bọn Phi Yến Đa La và bọn đại quan La Sát hơn chục người. Một trăm thanh đại đao tổ hợp thành một vòng tròn đao. Mũi đao hướng vào phía trong. Chỉ cần hô một tiếng hiệu lệnh là cả trăm thanh đại đao nhất tề phóng vào. Bọn Phi Yến Đa La sẽ lập tức bị đâm nát ra như tương.

Mấy tên chánh phó đội trưởng đoàn kỵ binh Kha Tất Khắc thấy tình trạng này vội chạy lại lớn tiếng la:

- Đừng có giết người! Đừng có giết người!

Vi Tiểu Bảo quay lại nhìn Song Nhi hiện cải trang làm thân binh, ra lệnh:

- Lại điểm huyết chúng đi!

Song Nhi dạ một tiếng tung mình vọt tới sau lưng tên đội trưởng kỵ binh Kha Tất Khắc, thị điểm huyết vào huyết đạo sau lưng hắn, rồi lại điểm huyết tên phó đội trưởng.

Một tên tiểu đội trưởng thò tay vào bọc rút súng lục ra quát:

- Không được nhúc nhích!

Song Nhi chụp một tên quân La Sát đứng bên để che đỡ phía trước. Thị đẩy gã tiến lên mấy bước.

Tên tiểu đội trưởng kia không dám nổ súng, lại la lên:

- Không được nhúc nhích!

Song Nhi chụp tên La Sát đó nhấc bổng lên liệng tới.

Tên tiểu đội trưởng giật mình kinh hãi nghiêng mình né tránh.

Song Nhi thừa cơ nhảy lại điểm vào những huyết đạo trước ngực và sau lưng gã rồi đoạt lấy khẩu súng lục trong tay đối phương. Thị trở súng lên trời bắn chỉ thiên đánh àoàng một tiếng:

Vì Tiểu Bảo hô lớn:

- Hay lắm! Hai bên đã hứa không được đem theo hỏa khí. Bọn quý La Sát các người không kể gì đến chữ tín.

Gã tiến lại mấy bước nhìn Phi Yến Đa La nói:

- Này! Đại nhân bảo bọn thủ hạ liệng binh khí trong tay đi, xuống ngựa hết, xếp thành hàng ngũ. Tên nào còn dắt hỏa khí trong mình phải lôi ra hết.

Phi Yến Đa La nhận thấy mình không thể nào kháng cự được đành nghe theo lời Vì Tiểu Bảo truyền lệnh xuống.

Bọn kỵ binh Kha Tát Khắc đành liệng đao kiếm rồi xuống ngựa, xếp thành đội ngũ.

Vì Tiểu Bảo lại sai một trăm sáu chục tên đảng bài thủ bao vây bốn mặt ra sức tìm trong mình bọn quân La Sát.

Chúng lấy được hơn hai trăm tám chục khẩu súng lục vì trong đoàn kỵ binh hai trăm sáu mươi người, nhưng một số đem theo hai khẩu.

Bọn quân La Sát ở dưới chân thành Ni Bố Sở ngó thấy tình thế xảy biến cố liền từ từ tiến ra.

Mé Đông quân Thanh cũng lập tức tiến vào.

Hai bên cách nhau mấy trăm bước thì dừng lại dàn trận đối lập.

Đoàn quân La Sát thấy chủ soái bị vây đánh ngấm ngấm kêu khổ, không dám tự động.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi Phi Yến Đa La:

- Hầu tước đại nhân! Đại nhân cho đem nhiều hỏa khí đến làm gì vậy?

Phi Yến Đa La cúi đầu đáp:

- Xin lỗi Công tước đại nhân! Bọn vệ binh thủ hạ của tể nhân không theo mệnh lệnh, ngấm đeo hỏa khí. Tể nhân sẽ trọng phạt bọn chúng.

Vĩ Tiểu Bảo hô:

- Đẳng bài thủ! Các người cởi hết y phục ra để họ coi có ngấm dấu hỏa khí không?

Hai trăm sáu chục tên đẳng bài thủ bỏ lá mặc xuống. Tay mặt giơ đại đao lên cao để đề phòng đối phương hành động bất trắc. Chúng dùng tay trái để cởi áo.

Mọi người cởi áo rồi, mình trần trụi trực, nhảy lên mấy cái. Quả nhiên không một ai đeo súng.

Phi Yến Đa La trong lòng hổ thẹn, cúi đầu xuống không dám nói gì.

Vĩ Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- Bọn người La Sát mặt dày không thủ tín, chẳng thể tin được. Lột quần áo bọn chúng ra khám kỹ lại xem có còn hỏa khí không?

Phi Yến Đa La kinh hãi vội nói:

- Công tước đại nhân! Xin đại nhân rộng ơn cho. Đại nhân... đại nhân... mà lột quần tể nhân, thì tể nhân... đành chịu tự sát...

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Cái gì thì được, còn việc cởi quần thì không thể khoan miễn.

Phi Yến Đa La năn nỉ:

- Xin đại nhân khoan thứ cho một lần. Nhất thiết mọi điều gì khác, tể nhân đều xin tuân theo ý kiến của đại nhân.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi:

- Vừa rồi đội kỵ binh của Hầu tước đại nhân xông lại làm cho bản sứ khiếp quá phải chui vào gầm bàn, như thế còn chỉ là thể diện của Công tước đại nhân? Vụ này Hầu tước đại nhân tính sao đây?

Phi Yến Đa La mắng thầm:

- Cái đó tự người nhất gan, ta biết làm thế nào?

Nhưng ngoài miệng hắn đáp:

Tệ nhân xin nguyện ý bồi thường những sự tổn thất của đại nhân.

Vì Tiểu Bảo trong lòng hoan hỷ nghĩ thầm

Đến lúc làm tiền được rồi đây.

Nhưng trong lúc nhất thời gã nghĩ không ra bắt đối phương bồi thường bằng cách nào, liền hạ lệnh:

- Hãy cắt đai quần từ đại quan cho đến tiểu binh La Sát.

Bọn đảng bài thủ hô lớn:

- Xin tuân lệnh!

Chúng giơ đao lên thò vào sau lưng bọn người La Sát, quay lưng ra ngoài kéo một cái. Lập tức đai lưng bị đứt liền.

Bọn người La Sát từ Phi Yến Đa La trở xuống chẳng một ai là không sợ hết hồn, hai tay giữ chặt cạp quần chỉ sợ tụt mất.

Vì Tiểu Bảo nổi lên tròng cười khanh khách ra lệnh:

- áp giải bọn người La Sát, nổi hiệu đắc thắng đưa về doanh trướng.

Lúc này quan binh La Sát ai cũng chỉ lo tụt quần, tuyệt không dám kháng cự, riu riu theo bọn Thanh binh giữ nguyên đội ngũ đi về phía Đông.

Đông Quốc Cương cười nói:

- Trí kế của Vi đại soái quả là thần diệu. Ai cũng phải khâm phục. Chỉ trong khoảnh khắc mà Cột được hai tay của hết thảy ba trăm quan binh La Sát.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Bọn nam nhân La Sát sợ nhất là bị tụt quần. Trái lại, bọn nữ nhân không ngại vụ đó. Thế có lạ không?

Bọn Đông Quốc Cương hí mắt lại mà cười một cách mê ly.

Đoàn người và đại quân hội hợp rồi, đoàn quân Thanh đẩy hơn hai trăm cỗ súng lớn ra, bỏ áo súng đi, miệng súng chĩa về phía quân La Sát.

Thời bấy giờ tuy hỏa khí nước La Sát đã lợi hại lắm, nhưng ở phía Đông cũng không đem đến nhiều bằng Vua Khang Hy đã chuẩn bị cho một cuộc đại chiến. Có đến phân nửa súng ống được điều động cho trận tuyến Ni Bố Sở. Bất luận về binh lực hay hỏa khí bên quân Thanh cũng nhiều hơn gấp mấy lần.

Cánh quân La Sát đột nhiên ngó thấy rất nhiều súng lớn, đều ngơ ngác nhìn nhau, lộ vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Các tướng thống lĩnh quân đội vội truyền lệnh đóng cổng thành lại. Nhưng quân Thanh cũng không đánh thành.

Lúc này đội trưởng, phó đội trưởng và một tên tiểu đội trưởng đoàn kỵ binh Kha Tát Khắc đã bị Song Nhi điểm huyết không nhúc nhích được. Ba tên này đứng ở chỗ đất trống coi chẳng khác gì những pho tượng gỗ.

Các binh tướng La Sát hối hả chạy vào thành, chưa kịp lưu tâm đến. Bây giờ đứng trên mặt thành nó thấy đều lấy làm kinh dị, nhưng chẳng ai dám chạy ra cứu viện.

Sau chừng nửa giờ họ thấy ba người vẫn đứng trơ không nhúc nhích, một đội kỵ binh Kha Tát Khắc mở cửa thành đến cứu.

Nhưng đội kỵ binh này mới đi được hơn mười trượng, bỗng nghe quân Thanh nổ mấy phát súng lớn.

Tướng thủ thành vội nổi hiệu lui quân. Đội kỵ binh Kha Tát Khắc lại lật đật quay về. Chúng sợ quân Thanh kéo đến thì cả đội quân đi cứu viện cũng bị vây hãm.

Quân hai bên cách nhau đến mấy trượng. Ở đằng xa ngó thấy ba người đứng không nhúc nhích, tư thế rất quái dị rất lấy làm kỳ, bỗng nghe quân Thanh nổi lên tràng cười ho hố, hết thấy La Sát binh càng kinh hãi hơn.

Vì Tiểu Bảo đưa bọn Phi Yến Đa La vào trong doanh trường.

Chủ khách an tọa rồi, bọn thân binh bưng trà ra mời.

Vì Tiểu Bảo chỉ cười hì hì chứ không nói gì.

Phi Yến Đa La tức giận lên tiếng:

- Công tước đại nhân! Đại nhân đừng đem tể nhân ra làm trò cười nữa. Đại nhân muốn giết thì giết quách đi cho rồi!

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Bản sứ cùng Hầu tước đại nhân là chỗ bạn hữu, sao lại giết nhau được? Bây giờ chúng ta lại bàn đến chuyện phân chia cương giới.

Gã cho là lúc này các đại thần bên đối phương đã lọt vào tay mình thì bất luận mình đưa ra điều khoản gì, họ cũng khó lòng chống lại.

Không ngờ Phi Yến Đa La là một quân nhân xuất thân bản tính rất quật cường. Hắn ngang nhiên đáp:

- Tể nhân là tù binh của đại nhân, không còn là sứ thần ngang hàng để thương nghị việc hoạch định cương giới nữa. Tể nhân đã ở dưới sự uy hiếp của đại nhân thì điều khoản gì cũng không thể đàm phán được. Dù đàm phán thành tựu, kiểm chữ rồi, cũng coi là vô hiệu.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại vô hiệu?

Phi Yến Đa La đáp:

- Nhất thiết mọi điều khoản đều do đại nhân định đoạt thì còn đàm phán cái gì? Đại nhân không thể bức bách tể nhân đàm phán được?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao lại không bức bách đại nhân đàm phán được?

Phi Yến Đa La đáp:

- Nói tóm lại là tể nhân không chịu khuất phục. Đại nhân vung đao chém hay nổ súng bắn chết tể nhân thì cứ việc động thủ đi!

Vĩ Tiểu Bảo cười hỏi:

- Nếu bản sứ kêu người lột trần Hầu tước thì sao?

Phi Yến Đa La tức giận đến cùng cực, đứng phắt dậy quát:

- Người...

Hắn vừa nói được tiếng người, đột nhiên quần tụt xuống, vội đưa tay nắm lấy.

Nguyên đai quần hắn đã bị đứt. Lúc ngồi trên ghế, không cần để tay giữ cặp quần. Trong cơn thịnh nộ, hắn đứng phắt dậy, quên mất vụ này. May mà hắn còn cứu vãn kịp thời, chưa đến nỗi hổ hang làm cho xấu mặt.

Các đại quan và bọn tùy tùng bên Thanh ở trong trường không sao nhìn được đều nổi lên tràng cười rộ.

Phi Yến Đa La tức giận đến sắc mặt lợt lạt mà hai tay vẫn phải nắm giữ cặp quần, bộ dạng coi rất tức tưởi.

Hắn toan đưa ra những lời khích ngang khắng khái một phen cho bỏ tức. Khốn nỗi hai tay còn bận việc, không thể chỉ trở vung múa cho thêm uy thế. Hắn muốn hiên ngang cũng chỉ đến được hạn độ nào mà thôi.

Phi Yến Đa La hắng giọng mấy tiếng, ngồi xuống nói:

- Ta là Khâm sứ của Đa Hoàng bệ hạ nước La Sát, người không làm nhục ta được. Bậc đại trượng phu thà chết chứ không chịu nhục.

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Hầu tước đại nhân cứ yên lòng. Bản sứ không làm nhục đâu. Chúng ta hãy hòa hảo mở lại cuộc đàm phán phân chia cương giới.

Phi Yến Đa La móc túi lấy khăn bịt cửa miệng buộc quanh ra sau gáy để tỏ ý không lên tiếng về cuộc hòa đàm.

Vĩ Tiểu Bảo sai thân binh đem rượu ngon nhắm tốt bày lên bàn. Gã rót rượu ra chung, cười nói:

- Mời đại nhân! Đại nhân bất tất phải khách sáo.

Phi Yến Đa La ngửi thấy mùi rượu thơm ngát không nhìn được, cởi khăn tay, nâng chung lên uống.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hầu tước đại nhân lại dùng đến miệng ư?

Phi Yến Đa La uống rượu ăn thịt, vẫn không trả lời, tỏ ra dùng miệng để ăn uống chứ không để nói.

Vi Tiểu Bảo tiếp tục khuyên mời. Gã nghĩ bụng cho hắn uống say hoặc giả làm cho hắn phải khuất phục.

Không ngờ Phi Yến Đa La uống mười mấy chung rồi, cầm khăn lau miệng xong bịt lại buộc chằng ra sau như trước.

Vi Tiểu Bảo thấy tình trạng này không khỏi bật cười. Gã sai thân binh dẫn hắn vào hậu trướng nằm nghỉ và ra lệnh canh giữ nghiêm mật.

Vi Tiểu Bảo cùng bọn Sátch Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương ngồi lại bàn cách đối phó.

Đông Quốc Cương nói:

- Thằng cha này quật cường như vậy, hắn kiên quyết không chịu cùng chúng ta mở cuộc hòa đàm mà chịu tha hắn về thì thật chẳng cam tâm chút nào.

Sátch Ngạch Đồ hiến kế:

- Hãy giam giữ hắn mười ngày hay nửa tháng, mỗi bữa làm thịt mấy tên quỷ La sát trước mặt hắn, thử xem hắn có quật cường mãi không?

Đông Quốc Cương đáp:

- Nếu chúng ta bức bách quá, hắn tự tử thì thật rầy rà! Chúng ta dùng võ lực bắt đại thần của đối phương ép việc nghị hòa, không chừng Hoàng thượng còn gia tội bọn mình nữa.

Sátch Ngạch Đồ gật đầu nói:

- Đông Công gia nói thế là phải. Mình cứ một mực dùng cương cũng không được.

Các đại thần thương nghị hồi lâu vẫn chưa tìm ra diệu sách.

Bữa nay bắt được Phi Yến Đa La tuy là một phen thắng trận, nhưng không hợp với chủ ý của Vua Khang Hy trong cuộc mưu hòa, mà còn phản bội đại kế của triều đình. Nếu không khéo xử lý sẽ phạm vào trọng tội vi chí.

Sau các đại thần đều khuyên Vi Tiểu Bảo nên buông tha Phi Yến Đa La.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Chúng ta hãy giữ hấn lại một đêm, sáng mai sẽ thả về cũng chưa muộn.

Gã vào tấm trướng bước lui rồi lại bước tới để suy nghĩ kế hoạch, đột nhiên gã lẩm bẩm:

- Bữa trước ta đã theo bài học của Gia Cát Lượng phóng hỏa đốt hang Bàn Xà và đại thắng ở Nhã Tát Khắc. Nay ta lại học Chu Du chơi Tượng Cẩn ở Hội Quên Anh.

Gã tính toán hồi lâu sắp đặt kế hoạch rồi trở ra quân trướng.

Vi Tiểu Bảo truyền thân binh đi mời vị giáo sĩ Hà Lan tới để dẫn dò mật kế. Gã lại sai người kêu Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu vào trướng khế dặn làm như thế, như thế...

Gã còn gọi bốn tướng và đội trưởng đội thân binh vào bảo làm như vậy như vậy...

Mọi người lãnh mạng lui ra.

Hoa Bá Tư Cơ và Tề Lạc Nặc Phu tuy biết vụ này cực kỳ ngoắt ngoéo, nhưng ngó thấy bốn tên thân binh tay cầm đại đao lăm lăm đứng ở phía sau dĩ nhiên chúng chỉ còn cách vâng dạ luôn miệng, không dám phản bội.

Phi Yến Đa La nằm nghỉ trên giường trong hậu trướng, những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn. Lúc thì kinh hãi, lúc lại hối hận, hấn trần trọc không sao ngủ được.

Bỗng nghe tiếng ngáy như sấm ở ngoài cửa trướng. Ba tên lính canh đều là thân binh ngủ say cả rồi.

Phi Yến Đa La nghĩ bụng:

- Ta đã lọt vào tay bọn Man tử Trung Quốc mà không chịu những điều khoản của chúng đưa ra, tất khó bề thoát thân. Đáng mai tên tiểu quỷ kia không chừng nổi nóng vung đao chém giết mình, há chẳng oan uổng ru? May mà trời còn thương: Ba tên quân canh ngủ cả rồi. Chi bằng ta mạo hiểm trốn đi.

Hắn liền rón rén ngồi dậy, cởi sợi dây da đeo trên vai xuống để thắt lưng cho khỏi tụt quần.

Phi Yến Đa La cất bước nhẹ nhàng lần về phía cửa trướng, vẫn thấy ba tên thân binh tựa vào cột trướng ngủ say. Hắn vươn tay ra sau lưng một tên thân binh định rút lấy thanh bội đao. Ngón tay hắn sắp đụng vào đốc đao thì đột nhiên tên thân binh này ngáp dài một cái.

Phi Yến Đa La giật mình kinh hãi, vội rút tay về.

Sau một lúc, hắn không thấy động tĩnh gì, lại toan cử động rút bội đao của tên thân binh khác.

Giữa lúc ấy tên thân binh kia vươn vai một cái, miệng nói mấy câu mơ ngủ.

Phi Yến Đa La không dám chần chừ, rón rén bước ra cửa trướng, mừng thầm ba tên thân binh đều không phát giác.

Phi Yến Đa La ra ngoài trướng rồi, đứng thu mình trong bóng tối.

Bỗng thấy bên ngoài có bọn vệ binh tay cầm đèn lồng, tay cầm đơn đao đi tuần tiểu.

Phi Yến Đa La đảo mắt nhìn quanh thấy ba mặt Bắc, Đông, Nam đều có quân lính đi tuần, chỉ một mặt Tây là tối mò, dường như không người. Hắn liền từ từ cất bước tiến về phía đó. Mỗi khi thấy đội quân tuần phòng tới gần, hắn lại co mình đứng nép vào sau trướng bông. May mà dọc đường đi về phía Tây, hắn được bình yên vô sự.

Phi Yến Đa La vừa đến phía sau tòa đại trướng, đột nhiên mé Tây có đội tuần tiểu đi tới, hắn vội ẩn vào sau trướng.

Phi Yến Đa La đột nhiên vắng nghe trong trướng có người nói chuyện mà nói bằng tiếng La Sát.